

Ad Lectorem.

versor, ab aliis curis, sed præcipuè charissimi & conjunctissimi capitis diuturnâ invaletudine & periculo sæpiùs interpellatus, nihil propiùs factum, quàm ut omnia ista procul à me èis Margeiav facessere juberem. Et fecissem, puto, nisi de Saxonica linguâ res hæssisset animo, in eoque existimationis non parum interesse credidissem, ne verba Lectori dedisse, & futilibus eum (quod abominor) promissis, quibus nullus esset fundus, lactare voluisse videremur. Absolutâ igitur primâ quadripartiti pensæ parte, statim ad ultimam, linguam Saxonicam, quasi trajeci; magnâ deinceps constantiâ cum aliis molestissimis curis ac negotiis colluctatus, donec ad umbilicum perduxissem. Hæc igitur ratio Cossuicæ istius, quam non ratio, sed casus obtulit. Quanquam si quod plerique docti volunt, ex Hebraicâ tota ferè vetus lingua Græca fluxit; ex Græcâ autem tota ferè, quod hîc docemus, Anglica vetus: non planè contra rationem fuerit hæc conjunctio. Et si quis id agat, haud pauca in Anglicâ linguâ reperiet, quæ ab ipsis immediate Hebræis, an Græcis accepta sint, dubium sit. Sed hæc utcunq; dici possint, quia tamen non id à nobis hîc spectatum agnoscimus,